

Aan de jongeren

door: A. Gibert

Richteren 2:7, 10

Op de eerste plaats wil ik de aandacht vestigen op het ernstige feit dat de ouderen die hun leven geleid hebben, de een na de ander, zijn ontslapen.

Deze oudsten hebben aan ons een voorbeeld nagelaten van de christelijke wandel. We zien talrijke open plaatsen rondom ons. Het is een normale loop van de dingen dat langzaam maar zeker de ene generatie plaats maakt voor de andere. Maar de tijd waarin wij leven geeft aan deze scheiding een bijzonder en zelfs ernstig karakter. De geest van de wereld waartegen wij moeten getuigen is altijd dezelfde. Maar het schijnt dat deze wereld, door de verschrikkelijke schokken die haar treffen, er anders uitziet. Wat voor ons weer nieuwe gevaren oplevert. De verheffing van de mens, de onafhankelijke wil, de openlijke opstand tegen God, de tegenstand tegen het Woord, dat benauwt ons allemaal.

Wij bevinden ons dicht bij het einde. Het verval overheerst. De geest van de antichrist werkt. In zo'n milieu zijn we menselijk gesproken aan onze verantwoordelijkheid overgelaten. De gidsen waartegen we opzagen, verlaten ons. Wij moeten nu zelf wandelen. Deze mannen, die voor ons stonden als dijken en de stijgende vloed tegenhielden, zijn weggenomen en wij moeten zelf de schokken opvangen.

Deze oude broeders hadden de eerste tijden van het getuigenis beleefd dat door God opgericht was in deze laatste dagen. Zij hadden de arbeiders gekend, die zeer begaafd waren en door God waren aangesteld of ze waren in aanraking geweest met hen, die ze persoonlijk hadden gekend. Zij hadden gestreden. Zij konden zich nog de vreugde maar ook de tegenslagen herinneren van de eerste samenkomsten. Ze waren stevig bevestigd in de leer en bewogen zich met een gemak, die ons verwonderde in deze hoge en belangrijke waarheden, die men nu moeilijk en diepzinnig vindt. Zonder deze waarheden bestaat er geen praktisch christendom. De nieuwe geboorte, gestorven met Christus, een mens in Christus, enz. Zij streefden niet naar oorspronkelijke kennis die de nieuwsgierigheid prikkelt en bleven niet stilstaan bij twijfelachtige bijzonderheden. Maar pasten die op zichzelf toe om te leven naar wat ze ontvangen hadden.

In denk in het bijzonder aan de oude broeders van het platteland. Enkelen onder ons hebben ze nog gekend. Eenvoudig, slecht in staat om uitdrukking te geven aan hun gedachten. Maar bij wie de gedachten zo duidelijk

en zo sterk gevoed waren door het Woord, dat zij het beeld opriepen van het op de rots gebouwde huis. Toen was het landelijke leven ruw. De hulpbronnen schaars. Maar hun harten waren des te meer verbonden met de dingen die boven zijn.

Als ze lazen deden ze dat in het Woord en in de geschriften van de broeders. Dagbladen kende men niet, maar ze zouden zich het benodigde ontzegd hebben om het abonnement voort te zetten op de bladen die geestelijk voedsel brachten. Het was niet voor de vorm, dat zij deze jaarlijkse kosten betaalden aan de broeders. Het was een diepgevoelde behoefte van hun ziel een behoefte aan hulp, aan vast voedsel. De oude nummers van 'Echo du Témoignage' en 'Le Messenger Evangélique' die men kan vinden in talloze van de oude huizen, getuigen van de ijver van hen, die ons voorgingen.

Natuurlijk het waren mensen met gebreken. Ik wil geen ideaal beeld van deze tijden tekenen. Maar wij voelen wat een andere generatie dan de onze het was. Als we hen zien heengaan, dan denken wij aan de oudsten uit Richteren 2:7, 10 die Jozua overleefden. *"En het volk diende den HEERE, al de dagen van Jozua, en al de dagen der oudsten, die lang geleefd hadden na Jozua; die gezien hadden al dat grote werk des HEEREN, dat Hij aan Israel gedaan had... .. En al datzelve geslacht ook tot zijn vaderen vergaderd was; zo stond er een ander geslacht na hen op, dat den HEERE niet kende, noch ook het werk, dat Hij aan Israel gedaan had."* Geliefde vrienden, moet het ook van ons gezegd worden dat er na hen een ander geslacht opkwam? Laten wij onszelf niets verbeelden, het gevaar bedreigt ons, wij die geroepen worden de plaatsen in te nemen vooraan in de strijd.

Het is merkwaardig dat de broeders aan wie we nu denken en ook zij die de Heer nog onder ons laat, sterk bezig zijn met de omstandigheden van hen, die na hen komen. Ik herinner mij nog een bezoek van een vooraanstaande broeder uit het buitenland, maar die hier lang en met veel zegen gewerkt heeft. Voortdurend kwam hij in zijn gesprek terug op dit onderwerp: de jongeren. Onophoudelijk vroeg hij naar de behoeften van de jongeren. In al zijn gebeden stelde hij de Heer het jonge geslacht voor. Hoeveel van dergelijke gebeden zullen voor ons opgestegen zijn door hen die ons voorgingen?

Dezelfde hulpbron als die van hun blijft ons over. De Heer die hen heeft geholpen tot aan het einde blijft Dezelfde. De uitgang van hun wandel spreekt ons van Zijn trouw. Geve de Heer ons, tegenover nieuwe gevaren, tegenover de pogingen van de vijand, de genade om vol te houden. Zij hebben ons de weg gewezen. En al is het waar, dat de mensen niets zijn en dat de genade alles is en dat die genade altijd daar is, is het niet minder waar, dat zij ons het voorbeeld hebben nagelaten van wat het is de praktische waarde van deze genade te verwerklijken. Laten we bovenal erkennen dat zij mannen van gebed zijn geweest en daardoor hebben zij geput uit deze hulpbronnen die altijd aangeboden worden door de genade.

Kinderen van gelovige ouders, die nog aan het begin van het leven staan, let op. Kies voor het geloof. De wereld let op jullie en bekijkt hoe jullie je eerste voetstappen zetten. Velen van jullie belijden openlijk de Heer en anderen, zonder dat ze dat zeggen, willen niet voor ongelovig gehouden worden. Blijf niet stilstaan. Groei op in de kennis van Christus. Neem Zijn gedachtenis ter harte. Veronachtzaam Zijn uitnodiging niet: *“Doet dit tot Mijn gedachtenis”*. Stel het niet uit tot later – een later dat misschien nooit komt – om uw plaats in te nemen aan Zijn tafel te midden van het nederig getuigenis van misschien de twee of de drie verenigd in Zijn naam. Laten wij allemaal, leren deel te nemen in de dienst, die Hij ons toevertrouwt. In nederigheid maar beslist, onder Zijn oog, bewust van onze zwakheid, maar met een vrijmoedigheid die van Hem komt.

Laten wij de herinnering aan hen die ons voorgingen vasthouden. In alle tijden heeft het nieuwe geslacht de ervaring van hun voorgangers geringschat. En die neiging bestaat er nu meer dan ooit. De grote materiele vooruitgang van de menselijke beschaving is voor vele een aanleiding om een verkeerde en ondankbare gedacht te koesteren ten opzichte van hun ouders.

Een ding verontrust hen die het zien en er over nadenken: bij veel jongeren verstikken de materiele kanten van het leven de smaak voor het Woord. Veel jonge christenen, voor wie auto's, machines, telefonie, enz.¹ geen geheimen meer hebben en die helaas, de allereerste waarheden van de goddelijke openbaring niet kennen. Wat op zijn minst nog erger is, het ziet er niet naar uit of zij er de waarde er van zich kunnen voorstellen. Nog meer, de geschriften van de broeders zijn voor hen vervelende lectuur, die al snel nutteloos wordt verklaard. De samenkomsten worden een gewoonte, misschien zelf een vervelende formaliteit. Men klaagt snel over de sleur en natuurlijk kan die sleur reëel zijn. Maar ligt het niet op uw weg, die het er meest over klaagt, om daar het leven te brengen, het leven uit God? Denken we wel genoeg aan het verlies dat men lijdt en de hele gemeente lijdt, als men de

samenkomst komt bijwonen, zonder er deel aan te nemen, op zijn minst in het gebed?

Bij anderen werken de verstandelijke hindernissen van deze wereld. Een verfijnd gevaar maar een verschrikkelijk gevaar. Sta me toe, mij tot u te richten, jonge verstandige vrienden, ijverige studenten, die door veel studie snel in beslag genomen bent en die beloond wordt door het rationalisme². Het lijkt zo natuurlijk voor u, om u superieur te achten boven een eenvoudige ongeletterde broeder, maar een broeder die onwrikbaar gehecht is aan het Woord. Ik zou u willen zeggen te bedenken hoe arm de menselijke wetenschap is op welk terrein dan ook. Haar trots ligt in haar poging om de waarheid te onderzoeken en haar resultaten zijn pover. Om er nader op in te gaan. Deze trots is niets anders dan de absolute miskenning van dit feit, dat God de zo gezochte waarheid aanbiedt. Men wil dit niet erkennen en men denkt dat de mens God niet nodig heeft. Hoe kort is toch de afstand tussen de ongeletterde en tot de grootste wijsgeer als wij de goddelijke maatstaf toepassen!

Job 38 en 39 tonen ons de Heer die de menselijk rede beschaamt. Dit is heel actueel. En ook de bittere gevolgtrekking van de Prediker: *“zo heb ik er mijn hart op gezet om wijsheid en kennis, verdwaasdheid en onverstand te leren kennen. Ik heb ingezien, dat ook dit is najagen van wind”* (Pred. 1:17) Aan alle zijden worden we omgeven door raadsels voor de menselijke geest. Raadsels, die steeds onverklaarbaarder worden naarmate men ze probeert op te lossen. Als de mens oprecht was, wat zouden het een lessen zijn in nederigheid! Ons geluk, onze vrede, vrede voor geest en hart is Hem te aanschouwen en te horen, die de Waarheid is. In de verborgenheid van God zijn alle schatten van de wijsheid en kennis verborgen. (Kol. 2:3) Christus alleen, is er de openbaring van. Men zegt wel eens: *“Hij is de sleutel van het raadsel van deze wereld”*.

Maar voor alle dingen. Ik wil u er aan herinneren, dat het christendom geen zaak van het verstand is. Het gaat er om Iemand te kennen, Zijn liefde, Zijn tegenwoordigheid. En tenslotte je moet weinig weten om iemand lief te hebben. Het hart kent beter dan de geest. Het gaat om een nieuw leven en dat openbaart zich alleen door zijn bestaan. Daarom is het belangrijk voor u nauwe verbindingen aan te gaan met hen, die dit leven bezitten, de kinderen van God. Het is noodzakelijk de samenkomsten niet na te laten. Het gaat er niet om, om u af te houden van het aankweken van een verstand, dat God u heeft gegeven en waarvan Hij wil, dat u het Hem toewijdt.

Maar het beste tegengif tegen het gif, dat de studie bevat, zoals zoveel dingen in deze wereld, is het vlijtig lezen van het Woord, de gemeenschap met christenen en met eenvoudige christenen die niet geacht zijn in de ogen van het vlees. Ga met hen niet twisten over

¹ Een opsomming die we tegenwoordig wel met andere zaken kunnen invullen zoals: computers, mobieltjes, pda's enz.

² de rede van het verstand

punten van kennis, maar zoek gemeenschappelijke hemelse dingen.

Weet u, waar men het meeste leert? Bij grijsaards, aan het ziekbed, bij stervenden, bij het bezoeken van armen, wat de wereld betreft, maar rij in het geloof. Als men het lijden geduldig ziet dragen, het vermoeide hart ontspannen door de persoon van Jezus, de dood rustig ziet afwachten, de hoop een heel leven ziet ondersteunen. Wat een lessen! Geen onderwijs of boek zal u kunnen geven, wat u daar ziet. Het christendom in actie. Het christendom een feit.

Nog eens. Het gaat niet om beschouwing alleen, maar om praktisch leven. Laten we dus bang zijn voor redeneringen en woordenstrijd, laten we zorgvuldiger naar levende voorbeelden zoek. Er zijn er nog door de genade van God. Op de eerste plaats zij, die ons nu voorgaan, die wij moeten gedenken en het einde van hun wandel beschouwen, hun geloof navolgend.

Oorsprong: [Le Messenger Evangélique 1927-5](#)

Titel: [Aux Jeunes](#)